

HỘI NGỘ VỚI NHẠC SĨ TRƯỜNG SA

Nguyễn Trần Lê

(Kính tặng NT Trường Sa. K12)

Thế là đến gần 45 năm sau anh mới có cơ duyên gặp lại những chiến hữu đồng đội năm xưa sau cuộc bể dâu nghiệt ngã 30/4/1975. Mà không ở nơi quê hương tổ quốc, ở một nơi mà chúng tôi cách nhau nửa quả địa cầu, anh phương Bắc Toronto Canada, chúng tôi phương Nam Sydney. Những ngày cuối của cuộc chiến, anh và những đồng đội đã quyết giữ đất, bám sông rạch, điều động những giang đình để chống trả lại những tấn công dồn dập vũ bão của Cộng quân trong vùng Đồng Tháp, Tuyên Nhơn, Phước Xuyên, nơi anh đang là Thiếu Tá Chỉ huy trưởng hành quân Trần Hưng Đạo 213.1.1 của các giang đoàn Ngăn Chặn, Thủy Bộ, Tuần Thám có nhiệm vụ bảo vệ các giang lộ tiếp tế đi các tỉnh và Saigon, ngăn chặn các sự xâm nhập của Cộng Sản.

Ảnh Trường Sa thời Đại Úy

Nhưng tình hình đã biến chuyển chóng mặt, từng tỉnh, từng vùng đang rơi vào một tình trạng không thể xoay chuyển được cuộc chiến, ở những giây phút cam go thiếu thốn anh và các chiến hữu đã dùng đủ mọi phương tiện để bảo vệ căn cứ, đồng đội, những vĩ sát lớt sần bay trực thăng cũng đã được dùng để làm hầm trú ẩn, phòng hành quân để tránh những cơn mưa pháo của Cộng quân. Nhưng trời không chiều lòng người dù gắng sức hết mình anh cũng đành phải bỏ lại sau lưng căn cứ sông rạch, mang theo những con tàu nhỏ bé

mà xuôi ra cửa biển để lên những con tàu cùng đoàn người di tản sau lệnh đầu hàng của Tổng thống hai ngày Dương văn Minh.

Anh đã đến Subic rồi chuyển tiếp qua đảo Guam. Tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không có tin tức của gia đình vợ con, bạn bè cùng khắp trại vẫn không cho anh một tin tức vui nào của vợ và 4 con thơ, vẫn nghĩ rằng vợ con anh đang ở đâu đây. Con tim như rướm máu. Không thể chờ đợi được, tình cảm lấn lướt anh đã ghi tên với Phái đoàn để cùng tàu Việt nam thương tín trở lại Việt nam, biết bao can ngăn, phái đoàn cũng chấp nhận để anh lên con tàu định mệnh, nhưng họ vẫn cho anh một cơ hội cuối cùng khi tới chân cầu tàu, nếu anh không muốn về VN thì ngay lúc đó cũng còn kịp, và dù anh có về VN nhưng nước Mỹ vẫn welcome anh bất cứ khi nào anh trở lại. Và anh đã bước lên con tàu này cùng với hơn 1600 người xuôi ngược trở lại biển Đông. Con tàu trong vòng 6 tháng trước khi nhổ neo về VN phái đoàn Mỹ đã chuẩn bị mọi thứ từ thiết kế phòng ốc giường ngủ, thực phẩm dầu nước cho cả hai hải trình về VN và nếu không được vẫn còn đủ để quay trở lại Guam. Anh đã thỏa nguyện ước về để sẽ gặp lại vợ con.

Tới Việt Nam, CS đã lừa hết mọi người lên bờ và những buổi điều tra thanh lọc được các cán bộ CS rà soát kỹ lưỡng, vì cho rằng những người này trở về đều là những người do CIA gài, anh và các quân nhân khác đã bị hỏi cung khai lý lịch rỗng rã gần 2 tháng trời, sau đó chúng lọc lựa và đưa anh cùng các người khác ra Bắc, để rồi khổ sai lao động, gặm nhấm cuộc đời dưới sự cai quản của Công An trên rừng núi Nghệ Tĩnh hơn 9 năm rỗng, suốt thời gian đó anh chỉ được gặp gia đình có một lần độc nhất. Để rồi ra tù lêu bêu ở Saigon chạy gạo từng ngày.

Nhìn đàn con nheo nhóc dù người vợ đảm đang nhưng cũng không thể nào tranh giành được với cái lừa lọc của cuộc sống XHCN, anh phải tìm đường vượt biên, vài lần cũng không thành, lại bị bắt và trải thêm 2 năm trong các trại giam người vượt biên. Cuối cùng vận may cũng đến với anh, và tới được Pulau Bidong, trong khi chương trình tỵ nạn của UNHCR đã chấm dứt, những thành phần không thuộc nhân viên chế độ VNCH đều phải bị đưa trả về VN, anh cùng gia đình lại trải thêm một thời gian dài ở trại tỵ nạn này. Cho mãi đến 1990 sau bao nhiêu can thiệp của UNHCR anh cũng đặt chân đến Canada và định cư ở Toronto cho tới ngày nay.

15 năm xa rời biển cả con tàu, xa rời những nốt nhạc tình, anh như đã lấy lại phong độ sau khi ổn định đời sống, anh đã lấy lại được sự tự tin, tình và nhạc lại được anh trải dài qua những ca khúc mới, tình yêu, quê hương, con tàu biển cả như nó đã gắn liền với bút hiệu Trường Sa mà định mệnh đã cho anh khi nhận nhiệm vụ hạm phó Tuần duyên hạm Trường Sa.

Anh em HQ NSW cùng nhau mời anh chị Trường Sa tới gặp mặt để hàn huyên ôn lại chuyện xưa tại Liberty Palace. Trải qua một chuyến bay dài hơn 21 tiếng từ Toronto, chuyển tiếp ở Houston, Dallas, TX, Sydney anh chị Trường Sa dù bị ảnh hưởng của jetlag nhưng vẫn cười đùa vui vẻ cùng anh chị em HQ.

Ngồi tâm sự mà mắt anh long lanh ngấn lệ, có những nỗi buồn nào không biết tỏ cùng ai, nhắc lại những quãng thời gian mà anh cùng gia đình đã trải qua, anh vẫn nghẹn lời. Có ai trải qua hoàn cảnh khó khăn qua thì mới cảm nhận được cái đau buồn mất mát, từ có xuống không, mất hết sau cuộc đời 75.

Hiếu, Ái, Thắng, Bích, Hiền, Trường Sa, Tân, Lê, Sam, Tài, Ba.

Bên ly rượu nồng, bữa cơm chiều trong khung cảnh ấm cúng của nhà hàng Liberty Palace, ngoài trời mùa Đông Úc châu, khá lạnh. Mọi người vẫn vui nổ như pháo, Anh Trường Sa với giọng trầm trầm, luôn tươi vui, cùng nhau trò chuyện, nghe mãi mà vẫn chưa hết đời lính thủy, vui buồn lẫn lộn, các chị vẫn cười nói rộn ràng, rượu vào lời ra cũng như là ở cái thời son trẻ mới ra trường, một hai ba dô dô... trăm phần trăm!

Chị Sam, Tân, Lê, Hoa, Bích, Trường Sa, Ba, Tài.

Đề thưởng thức dòng nhạc tình của anh chúng tôi lại tụ tập nhau tại Bankstown Sport club, mà BTC đã tổ chức buổi nhạc thính phòng “Một đời vẫn nhớ” của các Nhạc Sĩ Trường Sa, Diệu Hương, Ngô Thụy Miên, với các giọng ca từ Mỹ qua: Tuấn Ngọc, Don Hồ, Như Ý, Diệu Hương..

chúng tôi đã lắng đọng để thưởng thức những tiếng ca truyền cảm mà họ đã chuyên chở những bản tình ca của anh như ray rút tình cảm cho người tình muôn thuở, quê hương, biển cả.

Những kỷ niệm sông nước hải hồ, những cuộc tình dài ngắn: Rồi mai tôi đưa em, Xin còn gọi tên nhau, Một lần xa bến.....

MC Vi Mạnh dí dỏm phỏng vấn anh “ “Có phải mỗi bản nhạc của anh đều có một bóng hồng?”

“Đúng như vậy nhưng đó chỉ là một cuộc tình của âm nhạc, có nó nhạc mới thăng hoa “

Và mỗi tình duy nhất và chỉ có một đó là người vợ tôi!

Gần 4 tiếng đồng hồ chúng tôi lắng nghe những tình khúc của anh cũng như của Ngô Thụy Miên, Diệu Hương, đã làm cho chúng tôi lại đôi chút thổn thức, nhớ lại thời trai trẻ yêu như chưa biết yêu,

- Don Hồ với nhạc phẩm “ Xin còn gọi tên nhau“

Nó đã đánh thức con tim của những chàng lính Biển

- Để nhớ về Saigon yêu dấu

Thôi còn đâu nữa Saigon qua bao tháng ngày chung đôi

Nỗi buồn phong kín những mùa thu qua trên cuộc tình tôi

- Để trở về đường Bùi Hữu Nghĩa tìm bóng dáng xưa nay còn đâu:

Còn đây không gian xưa quen gót lầy

Bên hè phố cây lá thưa chim đã bay.

- Nhớ đến thời làm lính Biển:

Một lần xa bến bao nhiêu là buồn

Xa xôi hải lý con tàu anh đi....

Những lời ca tiếng hát của Tuấn Ngọc Don Hồ, Như Ý , Diệu Hương đã cho chúng tôi một buổi nhạc hạnh ngộ , ấm tình đồng đội . Ra về nhưng còn vấn vương nét nhạc , con người dù chịu bao đắng cay nhưng vẫn luôn tìm cách thăng hoa cho cuộc đời và âm nhạc.

Cầu chúc anh chị Trường Sa có một chuyến Úc du để đời và những tình cảm không quên của những người lính Biển.

Nguyễn Trần Lê

Hải Sư 17

23/6/2018